

hed, at de vil tjene til i nogen nævneværdig Grad at forbedre Danmarks økonomiske Situation. De er kun et lille intetsigende Forsøg paa at gøre noget i den Retning. Danmarks økonomiske Stilling overfor Udlandet forbedres ikke ved saadanne intetsigende Eksperimenter, og Landbrugsministeren kan ikke vente at faa min Tilslutning til et isoleret Forslag, der gaar ud paa at sætte Befolkningen paa Ration, naar Talen er om Brød, medens man har frit Spillerum for Spekulation, medens man giver fri Indførsel for alle Haande Luksusvarer, som de velhavende Klasser kan købe og forbruge til Befolkningens Skade. Jeg forstaaer i det hele taget ikke, at den højtærede Landbrugsminister her kan staa og forsvare sit Forslag og beklage min Mangel paa Tilslutning til det, eftersom han har stillet et Forslag til Afgørelse i Afviklingsudvalget, der er i aabenbar Modstrid med det Forslag, der fremsættes her. Vi skal i Eftermiddag i Afviklingsudvalget behandle et Forslag fra den højtærede Landbrugsminister gaaende ud paa, at man, i Stedet for at eksportere den Mængde Sukker, vi har tilovers udenfor Sukkerrationeringen, og faa en Pris af 3 Kr. pr. Kilogram derfor, skulde kunne lade det sælge til velhavende Købere her i Landet, der vil give samme Pris, 3 Kr. pr. Kilogram, som man kunde opnaa i Udlandet. Naar den højtærede Minister er saa inkonsekvent og ikke har andet at byde paa, saa maa jeg afvise hans Forslag som lidet egnet, ja, slet ikke egnet til at fremme det Formaal, som vi i højeste Grad maa ønske fremmet.

Vil den højtærede Landbrugsminister derimod stille sig paa det Standpunkt, at vi tager hele vor økonomiske Situation op til Drøftelse, skal jeg være villig til at gaa med til meget vidtgaende Restriktioner ogsaa overfor hele Befolkningen, naar Talen er om Forbrug af selv de nødvendigste Varer. Vi kommer utvivlsomt, hvis det faar Lov til at gaa, som det nu gaar, i den Situation, at Nødvendigheden byder os at gaa den Vej.

Første Næstformand (K. M. Klau sen): Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Den højtærede Landbrugsminister udtalte baade i sin Forelæggelsestale, som jeg har læst, og nu i Dag, at han havde det Indtryk, at der var givet Rederne

et Tilsagn om, at den for indeværende Høstaar trufne Ordning skulde være det sidste Krav, der stillede til Rederne. Jeg har set dette omtalt adskillige Steder, og ogsaa paa et Møde, jeg deltog i under Valgkampen, hvor den højtærede Landbrugsminister var til Stede, i Kerteminde, anførte han dette. Den højtærede Landbrugsminister, som udtalte, at han kendte lidet til disse Forhandlinger, syntes den Gang at mene, at det var mig, der havde ført dem. Jeg oplyste ham om, at det ikke var Indenrigsministeren, der havde ført disse Forhandlinger med Rederne, men den overordentlige Kommission og Handelsministeriet; og overfor hans Paastand om, at der var givet Tilsagn, og det havde han hørt fra Rederne, maatte jeg sige, at jeg kendte intet til nogen som helst saadan Erklæring. Senere har jeg selvfølgelig søgt denne Sag oplyst, og jeg kan udtale, at der ikke af den foregaaende Regering under Forhandlingerne er givet Rederne nogen som helst Art af Tilsagn, idet der kun er truffet den Aftale, som findes udtrykt i den Skrivelse, som den 17. December 1919 blev afsendt, og som den højtærede Landbrugsminister oplæste. Naar den højtærede Landbrugsminister af Begyndelsen af denne Skrivelse mener at kunne slutte sig til et saadant Tilsagn, saa viser det, at den højtærede Landbrugsminister har Ret i, at han kender saare lidt til disse Forhandlinger. Thi Begyndelsen tager Sigte paa det for Folk, som blot har det mindste Kendskab til dem, vel kendte Forhold, at paa det daværende Tidspunkt var hele Skibsfarten efter Krigstiden, hvor Handelsflaaden baade havde maattet være i fremmed Tjeneste og var bundet af indenlandske Statsbaand, af den Opfattelse, at den vilde have stor Fordel af at kunne disponere frit over, mellem hvilke Havne man vilde sejle; og det var som Betingelse for Løsning af disse Baand, man forhandlede om Ydelser i det daværende Aar, Ydelser, som, idet man indrømmede Rederne Ret til at anvende Skibene, hvor de vilde, kunde sikre, at der var Tonnage nok til den danske Hjemførsel af Foderstoffer og af Kul. Det var disse Aftaler, der blev truffet; men der blev intet som helst Tilsagn givet af nogen Art om, at dette var sidste Gang. Da Tiden for en kort Bemærkning er omme,